

G U L Y Á S I M R E

Vályogvetők panasza

(Egy régi emlék)

*Mindenek Szemei
Nézz le csak egyszer a sárba
Csak egyszer a mi vigasztalan életünkre
Meztelen kimart lábainkra
Reggelinkre ebédünkre vacsoránkra
Jobbra váró vig voltunkra*

*Ó tökéletesnek alkottad a sarat
Terem itt kifogyhatatlan
Sárgában barnában feketében
De lábunk nem győzi örökké
Járni a taposó táncot
Elmaradoz az erőnk*

*Jaj Uram elfogy a mi tüdők
Elszárad mint az orgonabokor
Levelenként hull a mi sárga bokrunk
Virágunk a szél vonogatja fagy lepi
Döglött verebeket álmodunk
Erőnk sincs már a jajgatásra*

*Csúnyák vagyunk Uram undokok
És irigyeljük a szépek kutyáját
Irigyeljük az irigyelteket
Köpjük a fajtánk és téged emlegetünk
Hol élsz Isten felelj minékünk
Tudsz-e még járni a sár tetején*

*Van-e még a te nagy tudományodból
Vén arcodon a fény süt-e még
Mi már nem tudunk megszelídülni
Sarat eszünk ettől harapunk
Ments meg minket Mindenek Szemei
S add meg a mi boldogabb nyarunk*

Remény

*Ballagok párás mezőn,
húsos gyümölcsrel integetsz.
Megrázni tested bokrád
eressz magadhoz, eressz!*

*Kő- és deszkakerítések közt
haladva ide vetődtem,
felkötött karú rózsák
öklétől megilletődtem,*

*s állok előtted komor remény
és hunyorgok és hunyorgok,
és szeretném kimondani már,
hogy halld meg, ha nem vagyok boldog . . .*

*Az ember csak köhög és vár,
s hiába ráng a térde . . .
Ember vagyok!*

*Ó sivár
éjszakáimnak kellenél te,*

*ki úgy hullasz sebeimre
— járól utolsó levél —
hogy leütött fejem hiába:
züm-züm . . . vallásod tetten ér.*

Őszi délután

*Lám az eső beborítja vasárnapunk
Háborítatlan dongás ümmög a fák közt
Ébredező lányok hiába epednek
Titkon jól ismert fütyülésre hiába
Alszik a vastag mályva új heverőkkel
Álmodik holdtalan éjre okos mesét
Vágyakozó tenyerekben az asszony előtt
Holt tüzek éje a markos vágy elenyész
Messziről idegen arccal térnek vissza
Ifjak nem éneklük az apák dalait
Szívre kebelre tetőt rak a meztelenség
S merő lisztharmat és füst és magány szövi
Az ünnepi szájharmónikák zsváját*

Mondjunk valamit a költőről is

*Nem is volt soha szeretője,
csak szerette volna
felhajtani a kurta szoknyát
és suttogni: „Drága . . . fonj át!”*

Sem hű barátja nem volt.

*Szeretett volna szót fogadni,
s lehetett volna részeg —
bizony lehetett volna —
amikor hazanézett.*

Várt, várt a két összetört szülő,

*majd csak beérik a vetés:
„Lesz még a fiunkból úr.”
Ma már ijedten hallgatóznak,
s a fű az ajtóig nyomul.*

Ki szavazna rá az úton,

*amikor vékony kabátban
pöre kertek közt lézeng?
Előtte szállnak dalai . . .
visszaverik a kerítések.*

MAGYARI LAJOS

Arcok

BÖLÖNI FARKAS SÁNDOR

*Ajtóm előtt, ablakomnál,
testemből a mellkasomban,
nappalomnál, éjszakámnál,
a csendben és szavamban
türelmesen állnak, várnak
köpenyeges és arctalan,
zajtalan mozgású árnyak.*

*Hangtalanul szuggerálják:
nyissam föl a koponyámat . . .*

VÁRADI, BARTALIS

*Az isten sem hitt a győzelemben —
mért vállaltad, mért vállaltam . . . ?
Úgy számolnak el most velünk,
szakszerűen, csaknem untan.*

*Az isten sem hitt a győzelemben,
hasztalan elvetett mag voltunk,
de ha mégis csak kikelnénk,
tavasz-jelző lesz a sorsunk.*